

Nojaušu, ka nāves stunda pienāks naktī, kaut gan esmu tikai piecdesmit piecus gadus vecs un par veselību nekad neesmu sūdzējies. Nakts ir piemērots laiks aiziešanai zudībā tādiem vīriem kā es.

Runā, ka pastāvot iedibinājies līdzsvars starp labo un ļauno. Manuprāt, šajos svaros, ignorējot pašu svaru gribu, ļaunā tomēr sanāk vairāk. Vienkārši tādēļ, ka sliktos darbus darīt ir vilinošāk un mēs tiem allaž rodam attaisnojumu.

Villijs uzskata, ka tāda ir pasaules kārtība.

“Arči, labā ir tieši tik daudz, lai sabiedrība turētos virs ūdens un kustētos uz priekšu, bet ne par gramu vairāk,” viņš bieži pauda savu pārlicību. “Šī patiesība ir tikpat negrozāma kā mūsu tieksme pēc baudas.”

Braucot tālos ceļos naktīs, kad tumsa un zvaigznes dažkārt mulsina prātu un jutekļus, debesīm zvērēju, ka labošos. Tomēr zvaigznes vienaldzīgi klusēja, un es to uztvēru kā neticību cilvēkam.

* * *

Agrāk no rītiem Ausma piepildīja lielo termosu ar karstu, stipru kafiju, sasmērēja kaudzi sviestmaižu un deva līdzī dažiādas tūtiņzupas, lai man vismaz pirmās dien-naktis nevajadzētu Lielo zvēru, kā es saucu savu auto-furgonu DAF ar trīssimt astoņdesmit zirgspēku motoru, apturēt tankstellēs un maksāt latos, eiro, rubļos, rubeļos,

mārciņās, tugrikos vai grivnās par ēdamo, un no mājām atvadījos uz nedēļu vai divām, bet dažkārt pat uz mēnesi. Manu turpmāko likteni noteica transporta firmas boss, ceļa apstākļi un arī veiksmē. Ir gadījies, ka Vācijā uz lielajiem autobāņiem naktī, puteni vai pērkonu lietusegāzē aizskrēju garām vajadzīgajam pagriezienam, un tad nācās mērot liekus piecdesmit vai pat vairāk kilometru, lai rastu iespēju apgriezties un atgriezties pie īstā ceļu sazarojuma. Ir gadījies Vācijas pilsētās piektdienās riskēt un krustojumā joņot pāri pie sarkanās gaismas, lai pagūtu minūti pirms pieciem iebraukt nepieciešamajā rūpnīcā vai noliktavā. Tās zemes ļaudis ir ļoti akurāta tauta – izkraušanas teritorijā tevi neviens neielaidīs, ja taurēsi pie vārtiem vienu minūti pēc viņu darbalaika beigām. Tad ar visu kravu nīku kādā stāvvietā līdz pirmdienai, bet boss mobilajā ārdījās, jo man jau bija jābūt citā pilsētā, lai uzņemtu jaunu kravu.

Klāt nāca pašam savas rūpes – laiku pa laikam vajadzēja sazināties ar Villiju, lai paņemtu precī, kas jānodod noteiktam cilvēkam Latvijā, saņemot par pakalpojumu žūksnīti banknošu. Biju divu kungu kalps – firmas bosam vedu ekstazī ripiņas “tīņu pieradināšanai”, kā viņš izteicās, bet Villijam – kokaīnu un citas nopietnas lietas. Planu, ko es atzinu par gana labu, iepirku pats savām vajadzībām. Tā iedarbība ir tik dievīga, ka šo spirām līdzīgo vielu saprāta robežās lietošu līdz kapa malai. Kaut arī daudz sirmu matu nelegālo kravu dēļ esmu iemantojis. Manā pasē rakstīts – Arturs Kokainis, un visu valstu robežsargi un muitnieki kļuva domīgi, šo latvisko uzvārdu dokumentos lasot.

“Ko...ko-ka-in?” viņi burtoja un mani uzlūkoja kā potenciālu narkokurjeru.

“Kokainis,” teicu, uzsverot pēdējo zilbi, “*surname, nom, familija.*”

Muitnieki vienalga Lielā zvēra kravas pavadzīmes un mašīnu pētīja īpaši centīgi. Taču manis iztukšoto ABC tipa ugunsdzēsamo aparātu, kurš redzamā vietā bija nostiprināts šofera kabīnē un kurā iestūķēju precī – kokaīnu, heroīnu vai ekstazī tabletes, neviens neiedomājās pārbaudīt. Ja arī gribētu, muitniekiem būtu jāizlaiž viss putu saturs zemē. Par šādu rīcību šoferi viņus lādētu un pieprasītu vietā citu. Sak, fūrei uz ceļa var uzbrukt sarkanais gailis, un tad ar čurāšanu virsū vien nebūs līdzēts. Jā, ugunsdzēsāmie baloni pagaidām atradās ārpus muitas ierēdņu aizdomām.

Vācijā iegādājos plombēšanas standziņas un katru reizi paša uzpildīto aparātu noplombēju par jaunu. Nekā sarežģīta. Tikai vajadzēja rūpīgāk piestrādāt, lai prece iekšā negrabētu – ja nu kādam acīgam muitniekam ienāktu prātā cilindru paņemt rokā, lai pārbaudītu, vai netrūkst plombes.

Un tomēr – tā bija spēle ar uguni. Tas bija adrenalīns, kas šalca asinīs, kad apstājos muitas punktā un attiecīgais dienests uzsāka pārbaudi. Dažkārt lielāka vērtība naudā bija nelegālajai precei putu aparātā, nevis tai, ko transportstrādnieki ielādēja mašīnas kravas nodalījumā.

Tagad ar Ausmu jau ceturto mēnesi dzīvojam pilsētā. Esam pārcēlušies no laukiem, jo mūsu Ķibji nodega. Uz pavasara pusi, kad sagriezās bezdievīgs putenis un sanesa tādas kupenas, ka ugunsdzēsēju automašīnas nomaļajā lauku ceļā iesēdušās kā mīkstos pēļos un tālāk neesot tikušas. Kaimiņu Jēpis atskrējis ar spaini, bet arī nekā diža nespējis līdzēt – kamēr no akas izvilcis piesmelto spaini, liesmas rūkušas aizvien sirdīgāk. Ko Ausma tajā naktī pārdzīvoja, kamēr no Spānijas uz Krieviju lielajā furgonā vedu tomātu kravu un kārtējo heroīna porciju, nevaru pat iedomāties.

Kad bija sabrucis Ķibju jumts, Jēpis aicinājis Ausmu uz savām puskilometru attāļajām mājām. Tikai tad sieviņa atjēgusies, ka panikā uzvilkusi veco jaku, kuras kabatā iegrūdusi pasi, bet vienīgās mantas, ko izglābusi, bija šujmašīna, skārda kārba ar pūdercukuru un Čaka bilde iestiklotā rāmī. Nesaprotu, kādēļ viņa glāba tieši šīs lietas, kādēļ Ausmai neienāca prātā paķert kaut ko no apģērba. Par šujmašīnas lietderīgumu, protams, nešaubijos, tāpat arī par Čaka bildi – viņš ir sieviņas visvairāk lasītais dzejnieks, bet pūdercukurs? Kaut kāda traģikomēdija. Vai tikai tāpēc, ka Ausmas iecienītākais saldais ēdiens bija Ķibju cepeškrāsnī cepti āboli, ko apvalstīja pūdercukurā?

Pēc vecā runča Polo, kas bailēs bija iesprucis un nakšņojis malkas šķūnītī, viņa aizgājusi, rītam austot.

Tonakt no Jēpja sievas Alvīnes patapinātajā mobilajā telefonā Ausmas balss skanēja kā salūzusi: “Tas ir sods par to, neklausīji maniem lūgumiem pārtraukt tālos braucienus.”

“Nebūtu šo reisu, mums daudz kā nebūtu,” iebildu. “Labāk stāsti, vai pati nesi cietusi?”

“Nē, bet sadega viss, ko esi pircis,” Ausma sarūgtinājuma kaismē runāja, “un tas man laimi nav nesis.”

Klausījos šajos vārdos un prātoju, ka līdz šim gan dārgais mūzikas centrs, gan visa jaunākā sadzīves tehnika, ar kuru bija pilna māja, un ūdeļādas kažoks viņai nekādu postu nebija nodarījis. Izņēmums bija *Petrof* klavieres. Šī instrumenta dēļ zaudējam bērnu.

“Apsoli, ka pārcelsimies dzīvot citur,” viņa lūdza. “Dzīvosim gaismā... cilvēkos.”

Nevēlējos atgādināt, ka Ausma katru dienu pagasta internātskolā ir cilvēkos, bet sacīju: “Labi.” Iebilst sievietei, kas piedzīvojusi traģēdiju, būtu nežēlīgi.

Par lētu naudu pārdevām zemi, nenodegušo klētiņu un malkas šķūnīti kaimiņam Jēkabam. Un bankā prasīju kredītu, lai nopirktu divistabu dzīvokli pilsētā. Par laimi, aizdevumu dabūju, un mēs pārvācāmies, pirms vēl Lielais zvērs slīdēja uz apledojušās šosejas un visa krava ar vācu firmas *Knauf* rīgipša loksnēm iegāzās grāvī. Tiku cauri ar lauztām ribām un smadzeņu satricinājumu. Un arī no iespējas iešņaukt, kas allaž bija nepieciešams, lai izturētu garās stundas pie stūres. Tiesa, pēdējā deva bija sanākusi maķenīt stiprāka. Eiforijā sāku dziedāt Paula “Balta pūka atlido pa vējam”, ritmu ieturot ar bungošanu pa stūres ratu.

Slimnīcas uzņemšanas nodaļā dakteris, mani izmeklējis, nez kādēļ sanitāriem deva rīkojumu vest nevis uz nodaļu, kur ārstē smadzeņu satricinājumus, bet dažus stāvus augstāk. Tur uzraksts virs durvīm vēstīja – narkoloģiskā.

Protams, es protestēju, ņemot talkā pat enerģiskus žestus, tomēr manī neviens neklausījās. Nelīdzēja draudi, ka rupjā veidā tiek pārkāptas avārijā cietuša cilvēka tiesības un ka slimnīcu iesūdzēšu tiesā, lai saņemtu morālo un materiālo kompensāciju. Tad pēkšņi man sanāca smieklī par dakteri, kas nez kāpēc atgādināja nodzītu zirgu, un nespēju nomierināties. Sāpošo ribu dēļ izsmieties pēc sirds patikas tomēr nejaudāju, toties gribēju zināt, kāpēc atrodos telpā kopā ar kaut kādiem nožēlojamiem tipiēm, kas grābstās gar greizām sienām.

“Vai visas sienas greizas vai tikai tā, pie kuras ir jūsu gulta?” dakteris bažīgi apjautājās.

“Nevajadzētu ņirgāties par pacientiem,” atcirtu. “Protams, visas. Kas tas par graustu, kur esmu iespundēts?”

Sekoja jautājums: “Cik ilgi lietojat narkotiskos līdzekļus?”

Tas mani atkal uzjautrināja. Paķiņinājis par ārsta neveselīgo ziņkārību, teicu: “Kopš Pirmā pasaules kara.”

“Kurā pusē kungs karoja?”

“Personīgajā frontē, ser,” muldēju, “tas ir smagākais iecirknis.”

Mana atbilde sasmīdināja palātā nikstošos indivīdus.

“Bet ja nopietni?” dakteris neatlaidās.

Augstprātīgi pasmīnēju. Ko viņš zina no lielās fūres stūrēšanas sešpadsmit stundas no vietas valstīs, kur nepārbauda, vai tu pārkāp darba laika limitu? Ko zina par nedēļām ilgu dirnēšanu pie Krievijas robežas muitas punktiem, kad māt raizes par kravu, kura bojājas? Ko viņš zina par bezgalīgajiem šīs austrumzemes plašumiem, kur, braucot dienu bez apstājas, neredzi nevienu dzīvu dvēseli? Viņam nav ne mazākās sajēgas par izjūtām, kad viens pamosties ziemas rītā kaut kādā čuhņā, kur nomazgāties var tikai sniegā un brokastīs tev tūkstošo reizi jāiztiek ar sauso barību, kafiju un cigareti? Tad tikai mazs dopings uzmundrina tiktāl, ka sāk domāt par nokļūšanu vajadzīgā vietā, laikā un bez zaudējumiem...

“Paretam,” atbildēju, “kad šoseja sāk atgādināt melnu, milzīgu dēli, kas izsūc manus spēkus. Nepārtraukti, dienu un nakti.”

Viņš kļuva tik bargs, ka man atkal uznāca smējiens, bet uzreiz neganti iesāpējās lautzās ribas.

Pacietīgi sagaidījis, kad beigšu zvaigāt, ārsts turpināja pratināt: “Par ko strādājat?”

“Tikai par naudu – tāpat kā jūs.

“Bet konkrēti?”

“Esmu fūres šoferis,” lepni sacīju, “izmalis visu Eirāzijas kontinentu krustām šķērsām.”

“Vai gribat apgalvot, ka tālbraucēji lieto, hmm... aizliegtus stimulējošus līdzekļus? Vai vienīgi jūs esat sava vājā rakstura upuris?”

Tie bija aizskaroši vārdi.

“Nē,” aizstāvēju savus cunftes brāļus, “bet ja paraugās uz šo situāciju no mana viedo...”

“Skaidrs,” viņš mani pārtrauca pusvārdā, kas bija ļoti nepieklājīgi no ārsta puses. “Esat nonācis narkotiku atkarībā. Būs jāiziet attīrīšanās kurss. Vārds, uzvārds?”

“Armīns Kurmītis,” izspļāvu. “Un iztikšu bez jūsu kuršiem.”

“Kur dzīvojat?”

“Gaiķu pagasta Krastiņos,” pateicu kādas pamestas lauku sētas adresi, klusībā nopriecājies pa savu apķērību – ja dokumenti tomēr izrādīsies no DAF kabīnes pazuduši, tad, lai saņemtu šofera papīrus bez narkologa izziņas, ka neesmu šīs nodaļas uzskaitē, neiztikt.

Dakteris piecēlās no manas gultas malas un izgāja no palātas. Pēc brīža ieslidēja cēla izskata sievietē stērķelētā galvassegā un pieprasīja: “Kurmīša kungs, vajadzīga jūsu pase.”

“Nevaru līdzēt, cienītā kundze.”

Viņa mani nopētīja, vai tiešām runāju nopietni, tad jautāja: “Jums nav dokumentu?”

“Pagaidām nav, palika fūrē. Avārijas brīdī neienāca prātā, ka vispirms jāglābj pase.”

“Kā lai es noformēju jūs nodaļā?”

“Vai tas tik degoši? Paziņošu sievai, lai atnes. Priekšnieks noteikti viņai to ir atdevis.”

Cēlā būtne paraustīja plecus par tik nedisciplinētu pacientu un stalti izgāja no palātas, nelikdamās ne zinīs par kādu pie gultas piesietu vīru, kas pagīru mokās stenēja

un vaidēja. Pēc tam ieradās piemīlīga izskata māsiņa un man kā tādām pirms rāmīšanas sasieta teķim iedūra injekcijas adatu, bez šaubām, nebrīdinājusi, ka sāpēs.

“Redzu, esi vēl kaifā. Bet drīz būs lomkas,” kāds tips saņurcītu ģīmi pareģoja, kad māsiņa bija izgājusi. “Duries vai sēdi uz ripām?”

“Plans,” ar zināmu pārākumu informēju bēdubrāli.

“Smalks kungs,” viņš noīdēja un aizvilkās. Bet es iekritu tik dziļā miegā kā akā. Bez jebkādiem sapņiem. Droši vien tā jūtas miris cilvēks, pamodies filozofēju, var aizritēt gadsimti, pasaule aiziet bojā, bet nelaikim ne silts, ne auksts...

Pēkšņi ar milzu nepatiku secināju, ka gulta mitra. Nolādēts, biju pieslapinājis gultu kā tāds prasts dzērājs! Pirmo reizi mūžā! Kādu nāves miega devu man ieģrūduši?

“Hei!” uzsauca kaimiņam, kurš, sēdēdams savā guļvietā, drebēja kā receklis. “Kur ir duša?”

Bet uzrunātais, aiztipinājis līdz palātas durvīm, ar zīmēm aicināja sanitāru. Laikam bija mēms.

Ausma atnāca tikai pēc nedēļas, kad jau biju sadurstīts kā īsts narkomāns, kaut gan jutos pilnīgi vesels. Jo nekad slimis neesmu bijis.

“Mīlais!” Viņa bija pārsteigta. “Cik ilgi tu te esi?”

“Septīto dienu,” paskaidroju, “bet nekrenķējies, smadzeņtrīce sāk atkāpties.”

Viņa izņēma no kabatas manu mobilo telefonu.

“Tavs boss tikai šorīt piezvanīja. Ir nu gan priekšniekam akmens sirds. Biju pārliecināta, ka joprojām esi ceļā un gaidīju zvanu. Kas noticis? Kāpēc tu esi šajā nodaļā?”

“Neizliecies,” pārmetoši atrūcu, “dakteris visu par mani droši vien tev jau izstāstījis.”

“Nemeklēju ārstu, bet taisnā ceļā uz palātu. Biju šokā, kad uzņemšanas nodaļā pateica, kur atrodies.”

“Aiz muļķības piekritu pamēģināt pulverīti, kas palīdzot pret nogurumu,” taisnojos. Negribēdams šo tematu vairs turpināt, pamāju uz viņas somas pusi, no kuras laukā rēgojās sulas pudele. “Iedod padzerties, mīļā.”

“Tas viss tev,” Ausma atsaucās kā atguvusies, “sula, cepumi, cietā desa.”

“Paldies.”

Ausma, pieliekusies tuvāk, čukstēja: “Atceries, ko toreiz Francijā solīji? Kas notiek? Zvērēji pie mūsu mīlestības, ka nekad vairs nelietosi to draņķi...”

“Vainīgs,” grēka nožēlnieka balsī atzinos. “Ja dosi iespēju pierādīt, tad...”

“Kā lai ticu pēc visa tā, ko esi sadarījis?”

Paraustīju plecus un, skatoties viņai acīs, klusi purpināju: “Ja tu vairs nespēj ticēt, tad nav ko runāt. Pavadišu līdz durvīm...” Un, lai apstiprinātu vārdu patiesīgumu, piecēlos uz iešanu.

“Pagaidi.” Ausma satvēra mani aiz slimnīcas pidžamas izbalējušās piedurknes un pievilka sev tuvāk. “Šī patiešām būs pēdējā iespēja. Negribu noskatīties, kā tu ej postā un izirst mūsu kopdzīve. Apsoli bez jebkādiem zvērestiem, ka...”

“Simts piecdesmit procenti,” svēti apgalvoju, “taču ir vajadzīga tava palīdzība.”

“Centīšos.”

“Klausies,” es iesāku, “tagad mans uzvārds ir Kurmītis. Armīns Kurmītis. Un abi dzīvojam Gaiķu pagasta Krastiņos. Atceries. Bet, ja nodaļas māsa prasa manu pasi, saki, – atnesīsi, kad ieradīsies nākamreiz. Bet tādas reizes nebūs. Šodien tišos prom no šejienes.

“Mīļais, kas notiek?” Sieviņa bija nobijusies. “Kāpēc tāda konspirācija? Varbūt vēl esi arī slims ar vajāšanas māniju?”

Pasmaidīju. “Ja būšu uzskaitē kā narkomāns, par šoferi vairs strādāt nevarēšu.”

Ausma arvien šaubījās. “Vai nebūtu labāk, ja tu tomēr izietu pilnu ārstēšanās kursu?”

“Kādu kursu? Vai tad izskatos pēc narkomāna, mīļā? Man jau trešo dienu atļauj palīdzēt sanitāram vest ēdiena toverus no virtuves augšā uz nodaļu. Plāns ir tāds,” čukstēju viņai pie pašas auss. “Paņem līdzī dzinsus, džemperī un jaunās botas. Atbrauc šovakar sešos ar taksi pie slimnīcas pārtikas bloka sētas pusē. Tieši sešos. Būs jau satumsis.”

“Neprātīgais...”

Piekrītoši pamāju. “Tikai tā iespējams no šejienes tikt prom.”

“Mīļais, es baidos... Sanāks nepatikšanas...”

“Kādas nepatikšanas? Nevienam ar varu nevar turēt slimnīcā, ja cilvēks to negrib. Viss! Tagad galvenais ir tikt ārā. Pati redzi, ka pat durvis uz koridoru ir slēgtas. Kā cietumā.”

Ausma skatījās uz mani kā pirmo reizi.

Šļūcošiem soļiem mums tuvojās kāds izdēdējis radijums. Pielicis pie lūpām divus no cigarešu dūmiem brūni nokvēpušus pirkstus, viņš tik lūdzošā balsī, it kā dzīvība karātos mata galā, izdvesa: “Draugs, vienu smēķi...”

“Nav man cigarešu, vecīt. Cik reižu jau esmu tev teicis.”

Izbrīnīts redzēju, ka Ausma no somiņas izņem aizsāktu paciņu un pastiepj nelaimīgajam. Tas drebošām rokām izvilka divas cigaretes.

“Piedodiet...” viņš nošļupstēja.

“Ņemiet, ņemiet,” Ausma drošināja. Murminādams pateicības vārdus, palātas biedrs aizvilkās uz tualetes priekštelpu baudīt mājīgo mierinājumu.

“No kura laika tu smēķē?” nepatīkami pārsteigts, jautāju sievai.

“Ak, Artur,” Ausma bilda, “to daru, kad nevaru sagaidīt zvanu...”

Noriju šo rūgto patiesību. Esmu viņai licis meklēt palīdzību tabakā.

“Dod šurp paciņu un esi šovakar sešos ar taksi.”

Ausma svārstījās.

“To es darīšu, ja patiešām būšu pārliecināta, ka vairs nekādu pulverīšu.”

“Otrreiz nezvērēšu,” es čukstēju. “Tev ir jātic.”

“Labi,” viņa noteica un atdeva man cigaretes.

“Neraizējies, es būšu,” pavādījis sievu līdz gaiteņa durvīm, solīju.

Pirms vakariņām kopā ar sanitāru nobraucām uz virtuvi, un, kamēr viņš atvēra ledusskapi, lai paņemtu pacientiem saskāvētās sviesta porcijas, aši izlavījās gaitenī un, ko kājas nes, aizlēkšoju līdz durvīm uz pagalmu. Ja tās izrādītos aizslēgtas, nodomam būtu svītra pāri. Laimīgā kārtā vajadzēja tikai atstumt aizbīdni.

Taksis ar ieslēgtu motoru jau tur gaidīja. Tikko ielēcu salona sēdekli, šoferītis, jauns puisis, tūdaļ spieda gāzi grīdā. Acīmredzot viņā mita īsts avantūrista gars. Piebraucamā ceļa likumā paskatījies caur aizmugures logu. Nabaga sanitārs baltajā halātā stāvēja durvīs un plātīja rokas.

“Tu patiešām esi nelabojams.” Ausmas balsī saklausīju gandrīz vai atzinību.

Šoferis iesmējās un pagriezta skaļāk radio. “Vārti!!” ekstāzē iebļāvās sporta komentētājs.

Vilku nost slimnīcas plāno pidžamu, lai pārgērbtos vesela cilvēka ikdienai.

“Kur liksim slimnīcas drēbes?” Ausma, būdama godīga sieviete, bažījās. “Tā ir zādzība.”

“Aizsūtīsim pa pastu. Apdrošinātā banderolē!”

Nākamajā rītā pēc aizbēgšanas no slimnīcas ierados pie bosa, lai uzzinātu, uz kurieni būs kārtējais reiss, taču viņš paziņoja, ka esmu veiksmīgi ticis vaļā no šī bīstamā darba.

“Ko tu, Kokaīn, brīnies? Savos gados esi kļuvis neuzmanīgāks. Rau, tavi papīri! Puikas no mašīnas savāca.”

“Piecdesmit pieci gadi nav nekāds vecums,” iebildu, bāzdams dokumentus kabatā un saprazdams, ka nekādi vārdi viņu neiespaidos. Tāpat kā nevarēju bosam iestāstīt, ka mans uzvārds ir Kokainis. Viņam patika iesauka Kokaīns, un punkts. Līdz šim boss man bija uzticējies gandrīz kā pats sev, bet te pēkšņi – esmu vecs. Uzmācās izmisums, jo banka ir tikpat nepielūdzama kā nāve.

“Stājies bezdarbniekos, Kokaīn,” viņš tēvišķīgi pamācīja, kaut arī bija tieši divreiz jaunāks par mani.

Pārnācis mājās, sapratu, ka nepieciešams morāls atbalsts, lai aprastu ar jauno statusu. Ausma bija darbā, un es savā vientulībā jutos kā ieslodzīts meža zvērs. Mani vilka pie virtuves loga kā izslāpušo pie ūdens trauka. Sākumā tikai iegāju virtuvē, lai paraudzītos uz šo logu. Atgriezies istabā, mēģināju klausīties mūziku. Tad piecēlos un vēlreiz devos atpakaļ. Logs nepārprotami aicināja. “Nekas, pagaidīsi,” nodomāju, pat nepūlēdamies sevi pārliecināt, vai rīkojos pareizi. Vēlreiz apmetis loku pa dzīvokli, beidzot apņēmīgi tuvojos rūtīm un satvēru vērtņa rokturi. Izstiepis roku ārpusē, sataustīju vaļīgo skārda

palodzi un pabāzu zem tās pirkstus. Tur jau tie gaidīja – staniolā iesaiņotie plana kriksīši zirņa lielumā. Šo debesu dāvanu biju iepircis pēdējā reisā pilsētā pie Melnās jūras.

Vienu paņēmis, izvilku no cigaretes mazliet tabakas, ieliku devu un atkal aizpildīju ar brūnajām šķipsnām. Apsēdos, aizsmēķēju un dziļi ievilku dūmu. Tā bija mana pasaule, kurā atgriezās kā pazudušais dēls, – pasaule, kas zaigoja neskaitāmās izjūtu niansēs un iespējās. Pēc sirds patikas izstaigājies pa mākoņiem, mazliet palidoju un nosēdos uz dīvāna, lai papriecātos par istabas griestiem. Tikai aprobežotam nūģim tie varēja šķist spocīgi balti. Patiesībā tur mijās varavīkšņu deju svētki, fiesta, īsts karnevāls, kas aicināja piebiedroties. Jau uzslējos, lai ieņemtu sev iedalīto vietu šajās krāsu orgijās, taču atskanēja mobilā telefona zvans, kas nez kāpēc tieši tagad izklausījās pēc Ausmas.

“Olimpiskais stadions!” priedīgi atsaucos.

“Mīļais, nemuļķojies. Kā veicās pie bosa? Kad jāatsāk strādāt?”

“Tagad man jauns pienākums, sieviņ. Pieņēma par debesu pārdevēju.”

“Kas noticis ar tevi? Jau atkal?!” jautājumos ieskanējās satraucoši toņi.

Saņēmu visus spēkus, lai nolaistos uz grīdas un nepļistu no smiekliem par viņas vārdiem.

“Ko vēl negribēsi? Mani atlaida. Šobrīd esmu tik brīvs, ka jūtos kā eņģelis mākoņos.”

“Tfū, nobiedēji ar savām metaforām. Domāju, ka...”

“Viss kārtībā, sieviņ. Ja gribi, aiziešu tev pretī...”

“Neraizējies, Artur, gan būs labi. Atradīsi citu darbu. Gaidīšu tevi. Ēdis esi?”

Man bija jāpadomā. Ēdis? Kāda jēga kaut kādam muļķīgam ēdienam, ja esmu paradīzē?

Būt laulātam nozīmē arī īstajā brīdī pateikt īstos vārdus.

“Jā,” sacīju, “un kā vēl ieturējos!” Tā bija taisnība, kaut arī vakardienas zupai nebiju pieskāries.

“Gaidīšu tevi pie skolas. Buča! Atā!”

Nolicis mobilo, centos atgriezties debešķīgajā jutoņā, taču tā, klusi sanēdama kā vasaras un bišu pilna diena, bija pagaisusi. Laikam no satraukuma, ka Ausma varētu atklāt manu brīnišķīgo dvēseles stāvokli.